

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.21.120/2018/7. szám

A tanács tagjai: Böszörményiné dr. Kovács Katalin a tanács elnöke

. Tóth Gabriella előadó bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

A felperes: felperes

A felperes képviselője:

. Szőke-Tóth Gabriella

Az alperesek: I. rendű

II. rendű

Az I. és II. rendű alperes képviselője:

Mihály és Sneider Ügyvédi Iroda

(ügyintéző: dr. Mihály Róbert ügyvéd)

A per tárgya: közigazgatási jogkörben okozott kár

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

ővárosi Ítéltábla 5.Pf.21.162/2017/4/2.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

ővárosi Törvényszék 5.P.21.157/2016/19.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 211.300 (kétszáztizenegezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes gépjárművezető oktató, a perbeli gépjármű tulajdonosa, oktató tevékenységét ezzel a gépjárművel végzi. A felperes ellen végrehajtási eljárás indult, melyben 2010. november 22-én a fenti gépjárművet lefoglalták, és a forgalomból ideiglenesen kivonták. A felperes a foglalásról történő tudomásszerzését követően a végrehajtás megindulásának alapjául szolgáló ügyben kézbesítési vélelem megdöntése iránti kérelmet terjesztett elő, melynek

eredményessége folytán a végrehajtás tárgyát képező követelés iránti perben a per megszüntetésére került sor. A felperes a gépjárművet 2011. december 5-től használja ismét.

- [2] A per megszüntetése folytán a végrehajtási lapot visszavonták, az erről szóló határozatot az I. rendű alperes 2011. szeptember 2-án vette át, a gépjármű forgalomból történő kivonásának megszüntetése iránt azonban nem intézkedett.

- [3] 2013. április 1-jén, húsvét hétfőjén a B., R. utcában a felperes gépkocsiját rendőri ellenőrzés alá vonták, a rendszámot az autóról a helyszínen le kellett szerelni. Az autót a felperes egy mellékutca felé tolt, majd hazavontatta, 20.000 forint üzemanyagköltség mellett. A családi ünnepi ebéd a hozzátartozók részvételével elmaradt. A felperes bejelentése nyomán 2013. április 2-án az I. rendű alperes a lefoglalást megszüntette, az erről szóló jegyzőkönyvet a gépjármű-nyilvántartásnak megküldte, a gépjármű forgalomba helyezése 2013. április 11-én történt meg.

- [4] A felperes ellen szabálysértési eljárás is indult, melyben egy alkalommal megjelent a szabálysértési hatóság előtt. A szabálysértési eljárást a felperes panasa folytán megszüntették.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

- [5] A felperes keresetében az I. rendű alperest a jogsértő mulasztás miatt keletkezett vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte kötelezni. Vagyoni kárát 2013. április 2. és április 15. közötti időszakra 198.472 forint elmaradt jövedelemben, a gépjármű vontatásának 20.000 forintos költségében, a hatóság előtti megjelenéssel kapcsolatos 1.500 forint útiköltségében és az erre a napra kiesett 14.337 forint jövedelemvesztésében, továbbá 2013. április 2. és 2013. augusztus eleje közötti időszakra 500.000 forint elmaradt jövedelemben mint általános kárban jelölte meg. 1.000.000 forint nem vagyoni kárigényét emberi méltósága, zavartalan magánélethez, jóhírnévhez és becsülethez való joga sérelmére alapította. A II. rendű alperessel szemben előterjesztett 500.000 forint nem vagyoni kárigénye egyrészt a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. § (3) bekezdésén alapult. Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes ellen benyújtott panaszát a II. rendű alperes érdemben nem bírálta el, illetve nem vizsgálta ki, és a panaszeljárást észszerű időben nem folytatta le. Emellett az adott ügyben nem rendelte el a fegyelmi eljárás megindítását az I. rendű alperessel szemben, elmulasztotta a fegyelmi vétség kivizsgálására és a fegyelmi eljárás megindítására vonatkozó kötelezettségének teljesítését. Másrészt a II. rendű alperessel szemben keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. §-ára, 349. §-ára, 75. és 76. §-ira és 84. § e) pontjára

alapította.

- [6] Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Az I. rendű alperes azzal védekezett, hogy a felperes a Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt rendes jogorvoslatot nem merítette ki, mert végrehajtási kifogást nem terjesztett elő. A II. rendű alperes védekezése arra irányult, hogy az általa lefolytatott panaszeljárásra a Pp. szabályai nem alkalmazhatók, ezért vele szemben a felperes a Pp. 2. § (3) bekezdése alapján kárigényt nem érvényesíthet.

Az első- és másodfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével a keresetet elutasította. Az I. rendű alperes tekintetében döntését azzal indokolta, hogy a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 217. § (1) bekezdésében szabályozott végrehajtási kifogás a végrehajtó mulasztása esetén is igénybe vehető jogorvoslatnak minősül, a felperes pedig legkésőbb 2011. december végén tudomással bírt arról, hogy az I. rendű alperes mulasztásban van. A végrehajtási kifogás alkalmas jogorvoslati eszköz lett volna e mulasztás elhárítására, ezzel a felperes minden további károsodásnak elejét vehette volna. A II. rendű alperessel szembeni keresetet azért utasította el, mert úgy ítélte meg, a II. rendű alperes mint köztestület eljárására a Pp. szabályai nem alkalmazandóak. A Vht. 9. §-a szerint e szabályok csak azokra az eljárási kérdésekre irányadók, melyeket a Vht. külön nem szabályoz, ugyanakkor a Vht. a II. rendű alperes működési rendjét a szervezeti és működési szabályzatban jelöli meg.
- [8] A felperes fellebbezése nyomán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta. Az I. rendű alperest arra kötelezte, hogy a felperesnek fizessen meg 121.500 forintot és ebből 120.000 forint után 2013. április 2-ától, 1.500 forint után 2013. június 12. napjától számított késedelmi kamatait. A feljegyzett kereseti és fellebbezési illetéket pervesztességük arányában a felperes és az alperesek között osztotta meg, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A felperest kötelezte az alperesek javára a másodfokú perköltség megfizetésére.
- [9] A tényállást azzal pontosította, hogy a felperes a gépjárművet 2011. december 5-étől használja, továbbá kiegészítette azzal, hogy a végrehajtási lap visszavonásáról szóló határozatot az I. rendű alperes 2011. szeptember 2-án vette át. Mellőzte ugyanakkor az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból a felperest ért hátrányok bekövetkezésére vonatkozó megállapításokat azzal, hogy azokat bizonyított tényként elfogadni nem lehetett, mert azok csupán a felperes saját előadásán alapultak.

- [10] A vagyoni és nem vagyoni kárigény érvényesítésének előfeltételeként vizsgálta, hogy a felperes a rendelkezésére álló és a kár elhárítására is alkalmas rendes jogorvoslatot igénybe vette-e. Arra a következtetésre jutott, hogy a felperest csak akkor terhelte volna mulasztás a végrehajtási kifogás elmulasztásában, ha tudatában lett volna annak, hogy az I. rendű alperes mulasztott. Az erről való felperesi tudomásszerzést a peradatok nem támasztották alá, de még ebben az esetben sem állapítható meg, hogy a kifogás alkalmas lett volna a felperes jelen perben érvényesített kárai elhárítására.
- [11] Annak folytán, hogy az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt a kárfelelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott általános feltételeit, valamint a személyiségi jogsértés megtörténtét nem vizsgálta, a másodfokú bíróság szerint pedig az elbíráláshoz szükséges tények az elsőfokú eljárás adatai alapján megállapíthatóak voltak, valamint további bizonyítási eljárásra pedig nem volt szükség és lehetőség, a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet megváltoztatta.
- [12] Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett vagyoni kárigények körében ellentmondónak tartotta a kereset ténybeli alapjait. A felperes előadása szerint 2013 áprilisától augusztus elejéig a munkáltató bizalomvesztése miatt nem közvetítettek részére annyi tanulót, mint korábban, erre az időszakra 500.000 forint általános kártérítési igénye volt, másrészt ezen belül 2013. április 2-ától 2013. április 15-ig terjedő időszakra szintén elmaradt jövedelemként további 198.472 forint megtérítését igényelte. Ennek ténybeli alapja pedig az volt, hogy ezen időszakban 120 órát dolgozott volna, vagyis ugyanannyit, mint korábban, és ennyi munkaórára eső jövedelme maradt el benzinköltség leszámítása mellett. Ezen előadásokat a másodfokú bíróság azért tartotta ellentmondónak, mert ha a felperes 2013. április 2-ától augusztus elejéig a munkáltató bizalomvesztése miatt nem kapott elég tanulót, akkor 2013. április 2-ától 15-ig terjedő időre alappal nem állíthatta, hogy a bizalomvesztés előtti tanórával kalkulált tényleges jövedelemvesztesége van. Amennyiben pedig 2013. április 2-ától április 15-ig 120 óra munkától esett el, úgy nem állíthatja alappal, hogy részben ugyanerre az időszakra a munkáltató bizalomvesztése miatt nem kapott annyi tanulót, mint korábban.
- [13] A jövedelemveszteség címen érvényesített kárigényt az okozati összefüggés fennállásának hiánya miatt sem tartotta alaposnak, továbbá a jövedelemveszteség összegszerűségét is bizonyítatlannak tekintette. Az okozati összefüggés hiányát abból vezette le, hogy nincs olyan peradat, ami azt támasztaná alá, hogy az I. rendű alperesnek a felperes gépjárműoktatói tevékenységéről tudása volt, ezért nem volt előre látható, hogy a munkajövedelem kiesésével bekövetkező kárral kell a felperesnél számolni. Másrészt

az önellentmondó felperesi tényállítások alapján sem volt megállapítható, hogy a munkáltató bizalmának megrendülése okozta a jövedelemkiesést, vagy az I. rendű alperes mulasztása, és nem érthető, ha a munkáltató bizalma megrendült, az miért nem 2013. április 2-ától állt volna fenn. A munkáltatói bizalomvesztés és az I. rendű alperes jogellenes magatartása közötti okozati összefüggést olyan távoli és közvetett oksági kapcsolatnak minősítette, ami kárfelelősség alapjául nem szolgálhat. Úgy értékelte, a felperesnek módjában állt a munkáltatóval közölni a valós eseményeket, a végrehajtás alaptalanságát, és azt bírósági határozatokkal is igazolni tudta.

- [14] A jövedelemveszteségösszegezés körében a megismételt eljárásra adott iránymutatás ellenére is úgy ítélte meg, hogy a felperes kidolgozatlanul hagyta azt. A felperes jövedelemszerző tevékenységével szükségszerűen felmerülő egyéb járulékos költségeket levonásba kellett volna helyezni, valamint a kárszerzés tilalmából eredően az amortizáció hiányát, illetve eltérését is figyelembe kellett volna venni.
- [15] A jogerős ítélet szerint az általános kártérítés feltételei azért nem állnak fenn, mert a rendelkezésre álló adatok alapján nem tehető olyan megállapítás, hogy a jövedelemveszteség a káresemény előtti azonos időszakra vonatkozó bevétel és költségadatok alapján ne lenne meghatározható. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a felperes keresetét a 20.000 forint vontatási költség, valamint a hatóság előtti megjelenéssel összefüggésben felmerült 1.500 forint útiköltség tekintetében látta alaposnak.
- [16] A nem vagyoni károk tekintetében a zavartalan magánélethez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jog megsértéséből eredő kárigényt ítélte megalapozottnak. A jóhírnév és becsület sérelmét azért tartotta alaptalannak, mert a személyiségi jogsértés a fél személye elleni támadás, és olyan I. rendű alperesi magatartások, a felperes személye elleni támadások, melyek ezeket a jogsértéseket megalapoznák, nem valósultak meg. A két jog sérelme, különösen ezen belül is az emberi méltóság sérelme miatt, valamint arra figyelemmel, hogy mindez ünnepnapon, forgalmas helyen történt, értékelve azonban a jogsértés rövid időtartamát a 2013. évi értékviszonyok alapulvételével 100.000 forint nem vagyoni kártérítést tartott kompenzálásra alkalmasnak.
- [17] A II. rendű alperessel szembeni elutasító döntéssel és annak indokaival is egyetértett. Indokolása szerint a Vht. 9. §-ának és egyéb nemperes eljárásokat szabályozó törvényeknek az a rendelkezése, hogy a nemperes eljárásokra az ilyen eljárások sajátosságaiból eredő eltérésekkel a Pp. szabályait kell alkalmazni, a bíróság, vagy annak minősülő szerv által lefolytatott nemperes eljárásokra vonatkozó és azt kinyilvánító rendelkezés,

hogy bírói út esetén főszabály szerint a Pp. az irányadó eljárási jog. A panasz eljárás nem bíróság, illetve annak minősülő szervezet által lefolytatott nemperes eljárás, mert a Pp. 2. § (3) bekezdése által meghatározott alapjog csak a bíróságra, illetve az egyes nemperes eljárásokban bíróságnak minősülő szervezetekre vonatkozik és kizárólag ezekkel szemben érvényesíthető. Határozatában kitért arra is, hogy alapjogi sérelemre a felperes a II. rendű alperessel szemben alappal nem hivatkozhatott, olyat pedig nem adott elő és nem is bizonyított, hogy a II. rendű alperes a felperes személye miatt, az ő személyiségének lényegét adó tulajdonságokra tekintettel, kifejezetten az ellene való támadás eredményeként intézte volna panaszügyét a sérelmezett módon. A II. rendű alperes részéről ezért személyiségi jogsértés sem volt megállapítható.

- [18] Bár a másodfokú eljárásban a felperes az I. rendű alperessel szemben 6,8% mértékben pernyertesnek bizonyult, a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak a elsőfokú perköltség összegének megváltoztatását. E körben döntését azzal indokolta, hogy az alperesek javára megítélt ügyvédi munkadíjat nem lehet olyan költségnek minősíteni, aminek megtérítésére a Pp. 80. § (2) bekezdése szerint az ellenfél lenne kötelezhető, továbbá a 120.000 forint + áfa mértékű ügyvédi munkadíjat tovább mérsékelni nem lehetett, mert az eleve mérsékelt összeg volt.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [19] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen az I. rendű alperessel szemben az első- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és annak közbenső ítélettel történő megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes teljes kártérítési felelősséggel tartozik a keresetben írt károkért. Másodlagosan kérte az elsőfokú és a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását. A II. rendű alperessel szemben elsődlegesen az első- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének részítélettel történő helyt adást, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.
- [20] Felülvizsgálati kérelmében anyagi és eljárásjogi szabálysértésekre egyaránt hivatkozott. Eljárásjogi szabálysértésként a Pp. 3. § (3) bekezdését, a 7. § (2) bekezdését, a 75. § (1)-(3) bekezdéseit, a 80. § (2) bekezdését, a 141. § (2) bekezdését, a Pp. 206. § (1) bekezdését, a 213. § (1) és (3) bekezdését, a 215. §-át, a 249. § (1) és (2) bekezdéseit, a 253. § (2) bekezdését és a 253. § (3) bekezdését. Anyagi jogszabálysértést a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, a 78. § (1) és (2) bekezdésére, a 339. § (1) bekezdésére, a 355. § (1) és (4) bekezdéseire és a 359. § (1) bekezdésére hivatkozással állított. A perköltséggel kapcsolatos döntést a 6/1986. (VI. 26.)

IM rendelet 13. § (2) bekezdésére és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6), valamint 47/A. § (1) bekezdésére alapítottn tartotta jogszabálysértőnek.

[21] Az I. rendű alperessel szembeni kereset elbírálása során megvalósult eljárási szabálysértések körében sérelmezte: annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja folytán a kárigény elbírálásához szükséges törvényi feltételek fennállását érdemben nem vizsgálta, a vagyoni és nem vagyoni kárigény jogi, ténybeli alapját és összepszerűségét illetően szintén nem folytatott le vizsgálatot, a bizonyítandó tényekre és a bizonyítási teherre vonatkozó szükséges tájékoztatást a felperes számára nem adta meg, a tényállást nem derítette fel, ezzel a Pp. 3. § (3) bekezdését, 7. § (2) bekezdését és 141. § (2) bekezdését sértette meg. Ennek folytán a másodfokú bíróság sem volt abban a helyzetben, hogy ebben a kérdésben megalapozott döntést hozhasson. A másodfokú bíróságnak közbenső ítélettel kellett volna döntenie az I. rendű alperes kártérítési felelősségéről. Ennek elmaradása miatt a tényállás felderítetlen maradt, releváns tények bizonyítása nem történt meg. Jogszerűtlennek tartotta azt a másodfokú ítéleti megállapítást, miszerint a hatályon kívül helyező végzésben a bíróság tájékoztatta a felperest arról, hogy a kereseti kérelem kidolgozatlan. Kiemelte, hogy a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzése az elsőfokú bíróságnak adott iránymutatást arra nézve, hogyan folytassa az eljárást, azonban az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a kártérítési felelősség feltételeit, nem is kerülhetett sor a felperes keresetének érdemi vizsgálatára, e körben tehát nem adta meg a felperesnek a szükséges tájékoztatást. Nem volt alkalmas erre a jogerős ítéletben hivatkozott 5.P.22.235/2014/5. számú tárgyalási jegyzőkönyvben tett felhívás, ez ugyanis még a hatályon kívül helyezést megelőző eljárásban az első tárgyalási napon történt. A megismételt eljárásban a felperest tájékoztatással nem látták el, arra hívta fel őt az elsőfokú bíróság, hogy ismételten terjessze elő kereseti kérelmét mindkét alperessel szemben.

[22] Hiányolta, hogy a másodfokú bíróság maga sem folytatta le a bizonyítási eljárást, ennek hiányában a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt általános feltételek fennállása és a kereset összepszerűsége tárgyában megalapozott döntés nem volt hozható. A hatályon kívül helyezés elmaradása miatt a tényállás felderítetlen maradt az összepszerűség vonatkozásában, ezért a jogerős ítélet megalapozatlan. Ez a Pp. 206. § (1) bekezdésében írtakat sérti. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azért sértette meg a tényállás-megállapítási kötelezettségét, mert téves jogi álláspontot foglalt el, a másodfokú bíróság pedig azért, mert a szükséges bizonyítást nem folytatta le, illetve tényállást egyáltalán nem állapított meg. Hangsúlyozta, hogy keresete összepszerűségét a megismételt eljárásban pontosította, költségeit

levonásba helyezte, azzal nem lehetett tisztában, hogy ez a számítási mód a másodfokú bíróság számára nem elfogadható, és a másodfokú bíróság sem tájékoztatta erről a felperest a másodfokú eljárásban.

- [23] Iratellenesnek minősítette azt a jogerős ítélet szerinti megállapítást, hogy a vagyoni kár körében a felperes elmaradt jövedelemként érvényesített kárigényt, nem pedig a gépjármű használati jogának elvesztése miatt. Már keresetében is arra hivatkozott, hogy a rendszám leszerelése folytán a gépjárművel dolgozni nem tudott, ezt személyes meghallgatása során is megerősítette. Az, hogy a hivatkozott időszakban nem tudott dolgozni azt jelenti, hogy a gépjármű használati jogát elvesztette, az elmaradt jövedelem pedig mint vagyoni kártérítési igény mint többen a kevesebb magában foglalja a gépjármű használati jogának elvesztését is. Álláspontja szerint ez mindössze a jogcím eltérő megjelölését takarja, azonban a jogcím esetleges téves megjelölése sem köti a bíróságot. A jogerős ítélet a kereset tartalmát ezért helytelenül állapította meg, és tévedett, amikor e körben a felperes által előadottakat nem vizsgálta. A felperes vagyoni kárigényét kártérítés címen kellett volna elbírálni, melynek ténybeli alapja a gépjármű használati jogának elvesztése, a kár pedig az elmaradt jövedelem. Ezzel megsértette a másodfokú bíróság a Pp. 215. §-át, mert tévesen hivatkozott jogcímhez kötöttségre, és tévesen mellőzte a kereset érdemi vizsgálatát és elbírálását. Emellett nem is indokolta megfelelően döntését, megsértve ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdését.
- [24] Azt is iratellenesnek minősítette, hogy az elmaradt jövedelem összege pontosan meghatározható. Hivatkozása szerint a jövedelemkiesés 2013. április 2. és 15. között azért állapítható meg pontosan, mert a tanulók erre az időszakra előre be voltak osztva, a felperes tehát alappal számíthatott 198.472 forint összegű jövedelemre, bizonyítékként naptárának másolatát és az autósiskola vezetőjének nyilatkozatát jelölte meg. A másodfokú bíróság tévedett, amikor nem vette figyelembe, hogy a felperesnek 2013. április 1-je előtt folyamatosan voltak tanulói, akiket oktatott. Hangsúlyozta, hogy a munkáltatója bizalomvesztése 2013. április 1-jén következett be, ennek következményei a következő munkanapon, április 2-án álltak be, mert ettől kezdődően az autósiskola a felperesnek tanulót nem közvetített. Azért nem lehet meghatározni 2013. április 2. és 2013. augusztus eleje közötti időszakra beállt kára pontos összegét, mert nem lehet megállapítani, ha a munkáltató az adott időszak vonatkozásában is ugyanúgy irányított volna tanulókat a felperesnek, akkor mennyi tanulója lett volna, abból hányan és milyen óraszámban vettek volna órákat, és ezek a tényezők az összegszerűséget befolyásolják.
- [25] Az okozati összefüggés hiányával kapcsolatban kifejtette, hogy az

előreláthatóság követelményét a másodfokú bíróság tévesen alkalmazta és értelmezte. A kár 2013. április 1-jén következett be, arra a Ptk.-t kell alkalmazni, mely az okozati összefüggés körében az előreláthatóság követelményéről nem rendelkezik, azt jelen ügyben figyelembe venni nem lehet. Amennyiben azonban mégis figyelembe veszi a bíróság, azt a másodfokú bíróság a jogintézmény céljától eltérő módon alkalmazta. Az I. rendű alperes tudatának csak azt kellett átfognia, amennyiben nem intézkedik a gépjármű forgalomba történő visszahelyezése iránt, azzal a felperesnek kárt okoz. A másodfokú bíróság érvelését kirívóan okszerűtlennek és megalapozatlannak is tartotta, egyébként pedig állította, hogy e körben mulasztott is a másodfokú bíróság és a Pp. 141. § (2) bekezdését megsértve nem hívta a fel az I. rendű alperest a fentiekben foglaltakra történő nyilatkozattételre, majd ezek hiányát a felperes terhére értékelte.

- [26] Közvetlen okozati összefüggést állított az I. rendű alperes mulasztása és a kár bekövetkezése között, hiszen enélkül ez a kár nem állt volna be. Érthetetlennek nevezte azt a jogerős döntésben megjelenő következtetést, hogy a felperes szerint a munkáltatói bizalomvesztés nem 2013. április 1-jétől állt fenn. Az oksági kapcsolat közvetlen, hiszen a munkáltató bizalomvesztésének közvetlen kiváltó oka az I. rendű alperes mulasztása volt. Okszerűtlennek minősítette azt is, hogy a felperesnek módjában állt közölni a munkáltatóval a valós eseményeket. A felperes ezt megpróbálta, ezt a felperes nyilatkozata és Sz.I. tanúvallomása alátámasztja. A munkáltató részéről érthető volt az a magatartás, hogy úgy döntött: nem küld tanulókat a felperesnek.
- [27] Hiányosnak tartotta a jogerős ítélet indokolását a hatóság előtti megjelenéssel kapcsolatosan elmaradt jövedelem címén érvényesített vagyoni kárigény tekintetében. A másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes a hatóság előtti megjelenés napjára számításba vett keresetvesztéseget az I. rendű alperes jogellenes magatartásával való okozati összefüggés hiányában nem érvényesíthet, ezzel szemben azonban a 2013. június 10-én a hatóság előtti megjelenésből eredő vagyoni kárigény és az I. rendű alperes mulasztása között közvetlen okozati összefüggés van, hiszen ha az I. rendű alperes nem mulaszt, a felperes ellen szabálysértési eljárás nem indul. Érthetetlennek tartotta, hogy mindezek mellett a rendőrhatalóság előtti megjelenésből fakadó kárigényből az útiköltséget a másodfokú bíróság megalapozottnak találta, az ugyanezen ténybeli és jogi alapból eredeztethető elmaradt jövedelem iránti igényét pedig nem.
- [28] A vagyoni kárigény összepszerúségének kidolgozatlanságával kapcsolatosan előadta, hogy 2016. május 18-án kelt előkészítő iratában a vagyoni kárigényét pontosította azzal, hogy az elmaradt jövedelem összepszerúségét illetően az üzemanyagköltség átalányt

levonásba helyezte. Nem állapítható meg: a másodfokú bíróság miből vonta le azt a következtetést, hogy a jövedelmet az üzemanyagköltség átalányon kívül más levonások is terhelik, mert nem tisztázta, hogy a felperes milyen munkavégzésre irányuló jogviszonyban folytat jövedelemszerző tevékenységet. A felperes úgynevezett adószámos magánszemélyként folytatta jövedelemszerző tevékenységét, minden hónapban számlát nyújtott be az autósiskola részére, az oktatott órák és a nettó óradíjak alapján, melyet kereseti kérelmében is megjelölt. A felperes mint magánszemély adózott, jövedelméből kizárólag az üzemanyagköltség átalány összegét kellett levonni, más költséget levonásba helyezni nem volt jogosult. Hivatkozott arra is, hogy a másodfokú bíróság e körben túlterjeszkedett a fellebbezési ellenkérelem korlátaiban is, hiszen az I. rendű alperes az összegszerűséget nem vitatta, vitatás hiányában pedig a másodfokú bíróság jogszerűen nem is vizsgálhatta a felperes keresete összegszerűségének kidolgozottságát. Az sem állapítható meg, hogy a másodfokú bíróság miből vonta le azt a következtetést, hogy a felperes jövedelmét egyéb levonások is terhelik, a tényállást e körben nem tárta fel, ezért az ítélet megalapozatlan.

- [29] Tévesnek tartotta azt a következtetést, hogy az általános kártérítés feltételei nem állnak fenn. Tényállás megállapításának hiányában nem volt feltárva a felperes munkavégzésre irányuló jogviszonyának jellege, enélkül megalapozott döntésre nem lehetett jutni. Nem értékelte a másodfokú bíróság Sz.I. tanúvallomását és írásbeli nyilatkozatát, mely az autósiskolánál alkalmazott óradíjakról és a felperes irányába megvalósult bizalomvesztésről szólt.
- [30] A nem vagyoni kárigény tekintetében arra hivatkozott, hogy a jogerős döntés során olyan releváns tények értékelése maradt el, melyre vonatkozóan okirati bizonyítékok állnak rendelkezésre.
- [31] Érvelése szerint az I. rendű alperes a jóhírnévhez és becsülethez való jogát is megsértette, ez a rendőri intézkedés során felmerülő körülményekből egyértelmű. Az autó fel volt matricázva, hátulján jól olvasható volt a felperes telefonszáma, és az, hogy a Cs. Autósiskolának dolgozik. Arra is hivatkozott, hogy önmagában a KHR listára kerülés a jóhírnév sérelmét megalapozhatja, a felperes ennek bizonyítására a bank felszólítólevelét és értesítését csatolta, ezzel a kár bekövetkezését kívánta bizonyítani. Megítélése szerint a felperest ért súlyos hátrányokra és életvitelében bekövetkező tartós zavarokra figyelemmel az 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítési igény nem minősül eltúlzottnak. Sérti ezért a jogerős ítélet a Pp. 206. § (3) bekezdését, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét. A bizonyítékok téves és kirívóan okszerűtlen értékeléséről van szó, valamint a Pp.

163. § (3) bekezdésének figyelmen kívül hagyásáról. Tévedett a másodfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű alperes a felperes jóhírnevét és becsületét nem sértette meg. A Pp. 206. § (1) bekezdésének sérelmét látta abban is, hogy a másodfokú bíróság mellőzte a felperest ért különböző hátrányok bekövetkezésére vonatkozó elsőfokú megállapításokat a tényállásból, annak folytán, hogy álláspontja szerint azok a felperes saját előadásán alapultak. Sz.I. tanúvallomására és írásbeli nyilatkozatára, valamint a KHR rendszerbe történő bekerülésről szóló okiratokra hivatkozással azt állította, hogy a hátrányok bekövetkezését külön bizonyítás nélkül köztudomású tényként is meg lehet állapítani, melyek a felperes kárigényét megalapozzák, azaz a hátrányok egy részét konkrét bizonyítékok támasztják alá, más részét pedig köztudomású tényként lenne indokolt elfogadni.

[32] A II. rendű alperessel szemben hozott döntés kapcsán tévesnek tartotta azt az álláspontot, hogy a panaszeljárásra a Pp. szabályai nem vonatkoznak. Hivatkozása szerint a hatályon kívül helyező végzéstől eltérően az elsőfokú bíróság nem azt vizsgálta, hogy az eljárásra a Pp. szabályai alkalmazandók-e, hanem azt, hogy a II. rendű alperesre mint köztestületre vonatkoznak-e ezek a szabályok. A felperes panaszbeadványa kapcsán indult eljárásra a Pp. rendelkezései voltak irányadók, a Vht. a panaszok kivizsgálásával kapcsolatos eljárási kérdéseket külön nem szabályozta, a panasz benyújtásának idején kizárólag a Pp-t és annak végrehajtásáról szóló jogszabályokat, 2014. szeptember 26-ától pedig az egyébként csak 2015. március 1-jén hatályba lépett miniszteri rendeletet kellett alkalmazni. Ebből következően a felperes a Pp. 2. § (3) bekezdésében írt méltányos elégtételt biztosító kártérítésre igényt tarthat a tisztességes eljárás lefolytatásához fűződő jogának sérelme miatt.

[33] Az elsőfokú ítélet hiányosságaként említette meg, hogy a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet az elsőfokú bíróság nem tisztázta. A Pp. 2. § (3) bekezdése alapján érvényesített méltányos elégtételt biztosító kártérítési igényt, és a felperes személyiségi jogi igényét összemosta, iratellenesen rögzítette, hogy a felperes azzal érvelt volna, a II. rendű alperes tisztességtelen eljárása személyiségi jogsérelmet valósított meg. Előadta, hogy a II. rendű alperessel szembeni keresete kétirányú volt. Egyrészt a Pp. 2. § (3) bekezdése alapján a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme, ezen belül az észszerű időn belül történő elbíráláshoz való jog és az érdemi elbíráláshoz való jog sérelme miatt terjesztette elő. A másik keresete a Ptk. 339. § (1) bekezdésén, 349. § (1) bekezdésén, 75. § (1) bekezdésén, 76. §-án és 84. § (1) bekezdés e) pontján alapuló nem vagyoni kártérítési igény volt, a zavartalan magánélethez, emberi méltósághoz, jóhírnévhez és becsülethez való jog sérelme miatt. Ennek alapja az volt, hogy a II. rendű alperes az I. rendű alperessel szemben a fegyelmi

eljárást elmulasztotta megindítani, ellenőrzési kötelezettségét, a felperes által szükségesnek tartott fegyelmi vétség kivizsgálására és fegyelmi eljárás megindítására vonatkozó kötelezettségét, valamint az I. rendű alperes működése és ügyvitele tekintetében őt terhelő ellenőrzési kötelezettséget is felróhatóan elmulasztotta.

- [34] Az elsőfokú bíróság indokolását megalapozatlannak tartotta abban a tekintetben, miszerint a felperes azt sérelmezte, hogy a II. rendű alperes nem olyan döntést hozott, amelyet a felperes várt. A felperes sérelme nem ebben áll, az elsőfokú bíróság szó szerint vette át a II. rendű alperes jogi képviselőjének érvelését. Iratellenesnek tartotta azt az elsőfokú megállapítást is, hogy a felperes a panaszbeadványában kártérítési igényt terjesztett volna elő és rögzítette, hogy az I. rendű alperes felelősségbiztosítójának adatait szeretne volna megszerezni a felperes, ami nem minősül kártérítési igénynek. Részletezte, hogy az I. rendű alperesnél a II. rendű alperes által lefolytatott ellenőrzés milyen hiányosságokat és mulasztásokat tárt fel, iratkezelésében mely megállapításokra jutott az ellenőrzés, ezzel szemben az elsőfokú ítélet azt rögzíti, hogy az iratok rendezettek, illetve nem tartalmazza az ellenőrzést végző revizor jelentésbe foglalt megállapításait. Az elsőfokú bíróság nem tért ki arra, hogy a jóhírnév megsértése körében is előterjesztett a felperes kereseti kérelmet, ezzel nem merítette ki a Pp. 213. § (1) bekezdésében írtak szerint a keresetet, továbbá azt sem bírálta el, hogy a II. rendű alperessel szemben az ellenőrzési kötelezettség megsértése tekintetében is volt a felperesnek keresete.
- [35] A jogerős döntéssel szemben jogszabálysértésként azt hozta fel, hogy a Vht. 9. §-a utaló szabályának értelmezése az elsőfokú bírósággal egyezően történt, és a jogerős döntéssel kapcsolatban is azt adta elő, hogy a panaszeljárást a bíróság vagy minősített szervnek nem kell lefolytatnia ahhoz, hogy az eljárásra a Pp.-t lehessen alkalmazni. Iratellenesnek tartotta a jogerős ítélet azon megállapítását is, hogy a felperes olyat nem adott elő és nem is bizonyított, hogy a felperes személye miatt, az ő személyiségének lényegét adó tulajdonságokra tekintettel, kifejezetten az ellene való támadás eredményeként intézte volna a II. rendű alperes a panaszügyet a sérelmezett módon.
- [36] A perköltség tekintetében szintén jogszabálysértőnek tartotta a jogerős döntést. Tévesnek tartotta azt a megállapítást is, hogy ügyvédi munkadíj nem minősül a Pp. 80. § (2) bekezdése szerinti költségnek, egyrészt azért, mert a 75. § (2) bekezdése alapján annak minősül, másrészt az ügyvédi munkadíj összege függ a peres eljárás hosszától, illetve a tárgyalási napok számától, ezért a Pp. 80. § (2) bekezdésében meghatározott költségbe minden olyan költség beletartozik, ami az indokolatlan késlekedés következtében merül fel, ideértve az ügyvédi munkadíjat is. Álláspontja szerint nem

állapítható meg, miből vonta le azt a következtetést a másodfokú bíróság, hogy az alperesek javára megítélt perköltség mérsékelt összegű volt. Előadta továbbá, hogy az alperesek jogi képviselője nem jogosult áfa felszámítására, tekintettel arra, hogy a felperes felé konkrét szolgáltatás nem történt, áfát pedig csak teljesített szolgáltatás után lehet felszámítani, ezért tévesnek azt a döntés, hogy az elsőfokú bíróság a perköltséget az áfa összegével növelten határozta meg.

[37] Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[38] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[39] A Pp. 270. § (2) bekezdésének és a Pp. 275. § (3), illetve (4) bekezdéseinek együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja lehet valamely anyagi jogi vagy eljárási szabálysértés, utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása van.

[40] A Kúria a felülvizsgálati eljárásban azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet nem szenved olyan, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértésben, ami a Pp. 275. § (4) bekezdésének alkalmazására alapot adhatna.

[41] Megalapozatlanul hivatkozik a felülvizsgálati kérelem a Pp. 3. § (3) bekezdése és a 141. § (2) bekezdése sérelmére és arra, hogy a tényállás-megállapítási kötelezettségének a másodfokú bíróság nem tett eleget. A Pp. 221. § (1) bekezdéséből egyértelmű, hogy a bíróság által megállapított tényállást már az elsőfokú ítéletnek tartalmaznia kell. A másodfokú bíróság e tényállást – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között – az ügy elbírálásához szükséges mértékben, a releváns tények tekintetében módosíthatja, egyes tényállási elemeket mellőzhet, amint az a jelen ügyben is történt. E kiegészített és pontosított tényállás a per eldöntéséhez szükséges tényekre kiterjedt, azokat teljes körűen tartalmazta, olyan tényállásbeli hiányosság, ami alapján az ügy érdemében hozott döntést megalapozatlanná tenné nem volt megállapítható.

[42] A Pp. 213. § (3) bekezdésének sérelmére alapított felülvizsgálati érvelés vonatkozásában a Kúria rámutat: a másodfokú bíróságnak nincs olyan jogszabályi kötelezettsége, hogy a keresettel érvényesített jog fennállásáról közbenső ítélettel döntsön. A Pp. 213. § (3) bekezdése ezt a bíróság számára lehetőségként fogalmazza meg, ebből eredően a közbenső ítélet meghozatalának elmaradása jogszabálysértést nem valósít meg.

[43] Szintén jogszabálysértés nélkül állapította meg a jogerős ítélet, hogy a felperes vagyoni kár tekintetében előterjesztett keresete a megismételt eljárásban tett keresetpontosítást követően is kidolgozatlan. A felperes keresetét már a hatályon kívül helyezést megelőző eljárásban, 2014. december 3-án kelt iratában mind a vagyoni, mind a nem vagyoni kár körében ténybelileg ésösszegszerűen is pontosította, ennek alátámasztására okirati bizonyítékokat csatolt, továbbá bizonyítási indítványokat tett. A hatályon kívül helyezést követően újabb keresetpontosítást terjesztett elő a 2016. május 18-án kelt előkészítő iratban. A jogi képviselővel eljáró felperes tehát maga is tisztában volt azzal, hogy a perben mely körben terheli őt tényelőadási és bizonyítási kötelezettség. Abból is következik ez, hogy a felperes a 2014. december 3-án kelt keresetpontosításában terjesztette elő általános kártérítésre vonatkozó igényét, melyet a per során mindvégig azzal indokolt, hogy a keresettel érintett időszakban beállt kára még hosszadalmas bizonyítási eljárás eredményeképpen sem lenne pontosan kiszámítható. A 2013. április 2. és 15. közötti időszakra pedig határozottan megjelölte a kárként érvényesíteni kívánt egyes összegeket. Ennek alapján sem a Pp. 7. § (2) bekezdését, sem a 206. § (1) bekezdésében írtakat nem sérti a másodfokú bíróságnak az az eljárása, hogy a felperest további nyilatkozattételre, további keresetpontosításra nem hívta fel, és helytállóan állapította meg, hogy a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján az érdemi döntés meghozatalához szükséges adatok rendelkezésre állnak. A felperes kártérítési igényt érvényesített, követelését e jogcímen bírálta el a jogerős ítélet, ezért a Pp. 215. §-ának sérelme sem állapítható meg. Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset teljes elutasítására irányult, az alperesek a felperes kárának beálltát is vitatták. Ez a nyilatkozat nem értelmezhető akként, hogy az alperesek a keresetösszegszerűségét nem tették vitássá, ezért minden alapot nélkülöz az a felülvizsgálati kérelemben tett hivatkozás, miszerint a jogerős ítélet az érdemi ellenkérelmen túlterjeszkedve bírálta el a jogvitát.

[44] A Ptk. 359. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes általános kártérítés megfizetésére akkor kötelezhető, ha a kár mértéke – akár csak részben – pontosan nem számítható ki. Az általános kártérítésként érvényesített elmaradt vagyoni előny, a kiesett jövedelem mértéke a bizonyítási eljárás során általában felderíthető. Ennek érdekében minden célszerű és eredményre vezető bizonyítást le kell folytatni. Általános kártérítés megállapítására mindaddig nem kerülhet sor, amíg nyilvánvalóvá nem válik, hogy a kár mértéke nem számítható ki. E jogintézmény tehát nem azt a célt szolgálja, hogy az igényérvényesítést megkönnyítse, a hosszabb, esetleg költségesebb és bizonytalan sikerű bizonyítási eljárást egyszerűsítse vagy mellőzhetővé tegye. A másodfokú bíróság ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben

eleget tett. Önmagában ugyanis az az előadás, miszerint a fél már az igény előterjesztésekor és azt követően is következetesen arra hivatkozik, hogy a kár összege (a jövedelemveszteség mértéke) azért nem határozható meg pontosan, mert azt bizonytalansági tényezők befolyásolják, nem ad alapot általános kártérítés alkalmazására. Jelen ügyben nem volt akadálya annak, hogy a felperes 2013. április 2. és augusztus eleje közötti időszakra felmerült jövedelemvesztesége összecszerűségével kapcsolatos bizonyítékait előterjessze, ez azonban elmaradt, ezért jogerős döntés a rendelkezésre álló adatok alapján a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem ütközik sem a Ptk. 359. § (1) bekezdésébe, sem a Pp. 221. §-ába.

[45] A felülvizsgálati kérelem megalapozatlanul sérelmezi a jogerős ítélet okozati összefüggéssel kapcsolatos érvelését. Amint azt a jogerős ítélet is tartalmazza, a felperes mintegy másfél évig úgy végezte gépjárművezető oktatói tevékenységét, hogy annak során forgalomból kivont gépjárművel közlekedett, a végrehajtási eljárásban pedig olyan kérelmet nem terjesztett elő, ami arra irányult, hogy a munkaeszközként használt gépjárművet a foglалás alól oldják fel. Ezért egyéb peradat hiányában nem minősíthető kirívóan okszerűtlennek az a jogerős ítéleti következtetés, hogy az I. rendű alperes a felperes foglalkozásáról nem tudott, továbbá hogy a munkáltatói bizalomvesztés és a jogellenes magatartás közötti oksági kapcsolat olyan távoli és közvetett, ami a kárfelelősséget kizárja. A felperes önellentmondásos nyilatkozatait is helytállóan értékelte a jogerős ítélet a felperes terhére. A felperes 2013. április 2. és 15. közötti időszakra azt állította, hogy jövedelemvesztesége azért keletkezett, mert az ebben az időszakban előre bejelentkezett tanulókat autó hiányában nem tudta oktatni. Ennek valóban ellentmond az a nyilatkozata, miszerint részben ugyanerre az időszakra azt is állította, hogy azért keletkezett jövedelemvesztesége, mert a munkáltatója bizalma megrendült iránta. E nyilatkozatok önellentmondó jellege miatt a jogerős ítélet e körben tett megállapításai nem ütköznek a Pp. 206. §-ába és nem terhelte a másodfokú bíróságot e vonatkozásban a Pp. 141. § (2) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettség sem, hiszen ez a tényállás megállapításához nem volt szükséges. A jogerős ítélet a Pp. 221. §-ában írtaknak e körben is eleget tesz, hiszen indokolásából megállapítható, hogy a felperes jövedelemveszteség címén támasztott igénye az okozati összefüggés hiánya, valamint saját önellentmondó nyilatkozatai, továbbá az összecszerűség feltáratlansága miatt alaptalan, ezért találta a másodfokú bíróság alaptalannak a hatóság előtti megjelenés miatt érvényesített jövedelemveszteséget is.

[46] A nem vagyoni kár tekintetében a Kúria a jogerős ítéletben kifejtettekkel maradéktalanul egyetért. A másodfokú bíróság megalapozottan ítélte meg úgy, hogy a felperes jóhírnévhez és

becsülethez való joga nem sérült, a felperes a személyének konkrét érintettségét a felülvizsgálati kérelemben írtakkal ellentétben nem bizonyította. A jogerős ítélet jogszabálysértés nélkül határozta meg a nem vagyoni kár mértékét is, az a jogsértés súlyához, időtartamához igazodik, a rendelkezésre álló adatok alapján értékelhető hátrányok kompenzálására alkalmas, ezért nem ütközik a Ptk. 75. § (1) bekezdésébe, a 78. § (1) és (2) bekezdésébe, a 339. § (1) bekezdésébe és a 355. § (1) és (4) bekezdéseibe sem. A Kúria utal arra, hogy a felülvizsgálati kérelem a Pp. 213. § (1) bekezdésének sérelmét az elsőfokú ítéletre vonatkozóan állította. A felülvizsgálati eljárásban a Kúria a jogerős döntést vizsgálja felül a felülvizsgálati kérelemben írt okokból, ezért az elsőfokú ítélettel szemben felhozott jogszabálysértés eredményes felülvizsgálat alapjául nem szolgálhat.

- [47] Téves az a felülvizsgálati érvelés, hogy a II. rendű alperessel szembeni kereset a Vht. 9. §-ába ütközne. A Kúria osztja a jogerős ítélet e vonatkozásban kifejtett indokait. A II. rendű alperes vonatkozásában az eljárás bíróságok helyesen állapították meg, hogy a II. rendű alperes előtt a felperes panasza folytán indult eljárás nem minősül a Pp. hatálya alá tartozónak, arra a Pp. rendelkezései, így a Pp. 2. § (3) bekezdése sem alkalmazhatóak.
- [48] A jogerős ítélet perköltséggel kapcsolatos indokai szintén helytállóak. A jogerős ítélet a Pp. 81. § (1) bekezdését azzal összefüggésben hívta fel, hogy a felperes a másodfokú eljárásban 6,8%-ban - azaz részben - pernyertes lett. Amint azt a jogerős ítélet indokolása tartalmazza, a Pp. 80. § (2) bekezdésének alkalmazásának jelen ügyben azért nem volt helye, mert a perbeli cselekményt sikertelenül végző, vagy indokolatlanul késedelmeskedő, vagy más módon felesleges költségeket okozó fél az ebből a konkrét mulasztásból származó költségei megtérítésére nem tarthat igényt, az alperesek javára megítélt ügyvédi munkadíj pedig nem tartozik ebbe a körbe.
- [49] Szintén teljességgel téves az a felülvizsgálati kérelemben kifejtett álláspont, hogy a jogerős döntés perköltséggel kapcsolatos rendelkezései a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) vagy (6) bekezdésébe, illetve a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésébe ütköznek. Jelen ügyben a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének alkalmazása szóba sem kerülhet, mert e rendelet a le nem rótt illeték és az állam által előlegezett költség viselésére tartalmaz szabályokat, a felülvizsgálati kérelem pedig az ügyvédi munkadíjat sérelmezi. Az alperesek javára megállapított ügyvédi munkadíj összegével kapcsolatosan pedig a felülvizsgálati kérelem azt elemzi, mi lett volna a felperes álláspontja szerint helyes számítási mód, azt azonban nem tartalmazza, hogy a jogerős ítéletben az ügyvédi munkadíj mérsékelt jellegére történő utalás mely jogszabályi

rendelkezésbe ütközik. Ezért a Kúria e hivatkozás érdemi vizsgálatát mellőzte. A felülvizsgálati kérelemben írtakkal ellentétben a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet – helyesen – 4/A. §-a teszi lehetővé az ÁFA felszámítását, ez pedig nem annak eredménye, hogy a felperes felé az alperes jogi képviselője szolgáltatást nyújtson, ez peres eljárásban nyilvánvalóan nem is történik meg.

Záró rész

- [50] A felülvizsgálati eljárásban az alpereseknek megtérítendő költsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.
- [51] A per tárgyi illetékfeljegyzési jogos jellege folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése szerint számított felülvizsgálati illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a Pp. 78. § (1) bekezdésének alkalmazásával a felperes köteles megfizetni.
- [52] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2019. október 2.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Tóth Gabriella s.k. előadó bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírószági ügyintéző
HM